

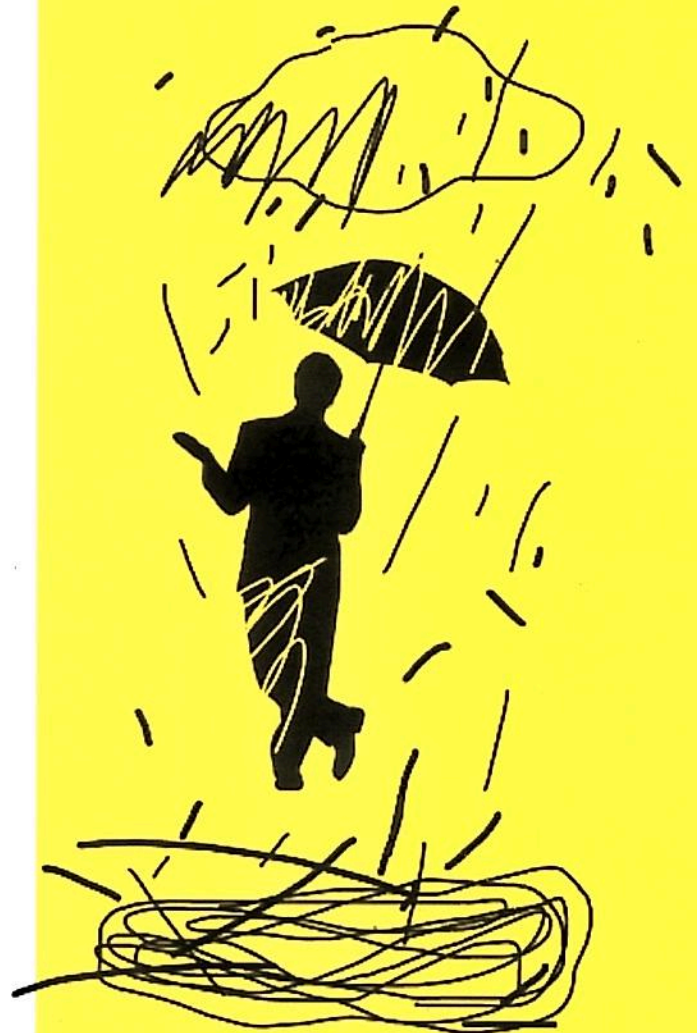
אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

שם עננים.
שם עננים. כאן הם עוד לא
כל כך צפופים, צמריים, שם
אולי סופה. אולי רוח. כאן
עוד לא. כאן אני עומד והערב
מתה מראה שהנייר לא יכול:
גיל כזה הלילה וירח
כמו ירח וענן משי דק קורן אור.
לא של עננים כבד, תפוח,
כמו שם באופק. שם אולי סופה,
כאן עוד לא.

נתן זך ז"ל
1930-2020

עלון 1555 – 20/11/20

פתיח

ימי הסגר הארוכים והמייגעים הכבידו לא רק עלינו המבוגרים אלא גם, אולי בעיקר, על בני הנוער (לא בהכרח מכאן) שעל רקע חוסר הסדר והזמן הפנוי שנוצר עקב הנסיבות, התקשו (בחלקם) לנהל את בנק הזמן בצורה מושכלת, ואת התוצאות אנחנו מגלים (ואני מסתמך אך רק על דיווחים רשמיים שהתפרסמו במקומותינו) בצורה של בילויים מפוקפקים מרובי אלכוהול ונטולי מסיכות, פריצות למחסני תרבות ועוד מעשים בתפר שבין קונדס לפריצות.

אמנון אביגדור, לזכותו יאמר, עושה הכל, על מנת להיות קשוב לנערים. מצד אחד לדבר איתם בגובה העיניים, מצד שני לנסות לחדור לנבכי נפשם היגעה. גם הוא כבר הפנים שהדרך הכמעט יחידה למנוע או לצמצם מעשים מסוג אלה למינימום, היא למלא את חלל הזמן הפנוי וחוסר המעש בתוכן, ופעילות 'ההפגה' שהוא מטיף לה וזורם איתה באה בעצם לנטרל ולהדחיק את אותם דחפים סמויים וגלויים ולנתב את המרץ של גיל הנעורים לאפיקים יצירתיים. אמנון, אתה עושה עבודה סופר חשובה!!

ברוב הזמן אנחנו חיים כאן בשיגרה ממושמעת, אפילו קצת משעממת, ורוב הציבור, למעשה כמעט כולו, מפנים ומציית להוראות, ובהקשר זה ראוי לציין את עבודתם של מתנדבי בית הספר, רובם מורים לשעבר, שמעניקים תיגבור לתלמידים שעדיין לא חזרו למסגרות.

שבת נפלאה!

אבנרן

בחינוך החברתי

הבריאות. מקומות המפגש, כמו גם ימי המפגש מזמן נדדו מסופי השבוע לכל שאר הערבים (הרי לא צריך לקום למחרת להסעה לבית הספר) וגם המאפיינים של המפגשים, על פי רוב, משלבים התנהגויות סיכוניות כגון שתיית אלכוהול ועוד. הפעילות המתקיימת בחצר היישוב, מגוונת ומעודכנת ככל שתהיה לא מצליחה לייצר מענה מלא ושלם לצרכים של בני הנוער ומכאן שאנו נתקלים בתופעות שונות, שמגיעות גם לידי ונדליזם ואירועים ברף הפלילי הנמוך. מדריכי הנעורים והשכבה הצעירה עושים את המירב בכדי להיפגש עם הנוער, להקשיב לו, להתייחס לדברים ולצרכים העולים מן השטח אולם חשוב להבין ולדעת שגם כעת, שלא לומר יותר מבעבר, קיימת חשיבות גדולה לשיח, לקשר ולאחריות האישית של ההורים כלפי ילדיהם. תהיה זו טעות לצפות שמערכת החינוך תדע למנוע, להכיל ולטפל בכלל האירועים והמצבים הללו ונדרש שיתוף פעולה גבוה מצד ההורים, בשיח משותף, בעדכון הדדי על סימני קושי ומצוקה מתוך רצון למצוא פיתרון ומענה משותף.

כחלק מהרצון שלנו לנסות ולשמור על שגרת ואופי הפעילות, קיימנו בעת האחרונה מספר פעילויות משמעותיות עם בנות ובני שנת המצוות.

בשלהי אוקטובר קיימנו את אירוע הפתיחה של שנת המצוות – "המירוץ למצוות". משחק משימות בקבוצות קטנות המתקיים בחצר היישוב ומחוצה לה, בואכה צמח ותוף ירדן כנרת. הילדים, עם הוריהם נדרשו להגיע למקומות שונים ביישוב והעמק ובכל מקום המתינה להם משימה קבוצתית בהובלה וניצוח של חניכי שכבה ח' "המנוסים". "על הדרך" הם אספו תמונות של דמויות שונות מעברה הרחוק והקרוב של אשדות יעקב ובנקודת הסיום (תוף ירדן כנרת) הם נדרשו לפענח ולזהות את הדמויות. כמו בד"כ בפעילויות שלנו, כל הקבוצות ניצחו וכולם יצאו נשכרים ונתרמו מן הפעילות.

המשך בעמוד הבא

מזה שלושה שבועות מאז חזרה מערכת החינוך החברתי לפעילות באופן משמעותי. במחצית אוקטובר החזרנו את פעילויות ההפגה לשכבות הבוגרות (זי-חי') ומתחילת נובמבר חזרו שכבות אי-ד' לפעילות מלאה, כמעט שגרתית. שכבות ה-ו' עדיין מקיימות פעילות הפגה מוגבלת ואני תקווה שבשבוע הקרוב, עם חזרתן ללימודי הפרונטליים בבית הספר, גם הן תצטרפנה לשאר השכבות במערכת החינוך.

שנת ההזדרכה הנוכחית, שכזכור נפתחה בצורה מוצלחת לאחר פעילות הקיץ, הולכת ומשתבשת לה לאיטה, כאשר אנו נתקלים בכל פעם במהמורות חדשות. נכון לעכשיו אין מענה שלם באופן ואנחנו נאלצים להמשיך ולפעול בהתאם להנחיות המתעדכנות של המאבק בנגיף הקורונה.

זה לא פשוט. זה מצריך מאיתנו הרבה - הכנות, התארגנות, היערכות, אך זהו צו השעה ואין לנו ברירה אלא לפעול ברוח זו. נכון, לא הכל קורה ויוצא לפועל באופן 'מושלם' ומדויק בהתאם להנחיות, אך יחד עם זאת אנחנו עושים את המירב האפשרי בתנאים הנוכחיים, המאפיינים את מערכת החינוך החברתי באשדות, לעמוד על המשמר ולמנוע ככל יכולתנו את המשך התפרצותו של הנגיף הארור הזה.

שגרת החיים המשובשת, נטולת המפגש החברתי הקבוע של בני הנוער (זי-חי', טי-יי"ב) במסגרת הלימודים הפיזיים בבית הספר, מייצרת כר פורה למגוון רחב של התנהגויות ופעילויות, אשר בדרך כלל מקבלות ביטוי נמוך. העובדה שאין לבנות ובני הנוער סדר יום אחיד ושלם מאפשרת וגורמת להם לחפש ערוצי בילוי ומיצוי אחרים של זמנם. שיטת הלימודים המרוחקים-מקוונים איננה מתאימה לכולם ולרבים היא איננה נותנת מענה לצורך החברתי הגבוה בשלבי ההתבגרות השונים בהם הם נמצאים. סוגיה מגבירה ומגדילה משמעותית תופעות פחות רצויות ומקובלות בקהילתנו בימי שגרה. בני הנוער, ולא רק הם, בחיפוש האחר המפגש החברתי מתכנסים בצורה תדירה בקבוצות בגדלים משתנים, לא אחת בניגוד להנחיות

בחינוך החברתי - המשך...

כמובן שהרישום לפעילות זו פתוח לכלל ילדי אשדות יעקב, בהתאם לקבוצות הגיל ואני מזמין את כולכם להינות פעילות זו. כאן

המקום להודות לגני אוסם עם ארגון הפעילות הזו באופן מוצלח שכזה.

ביום ו' האחרון נסעו כלל השכבות (להוציא את שכבה ז') לקטוף לימונים במסגרת "לקט ישראל". מדובר במפעל איזורי מסורתי המתקיים מדי שנה בארגון של צוות מרכז עידן, במסגרת זו יצאו כלל הילדים (מכיתה א' ועד כיתה ח') לקטוף לימונים בפרדס של אפיקים בז'ור ולאחר מכן לימונים אלו נשלחו כסיוע למשפחות נזקקות. בשנים עברו נהגנו לקיים פעילות נוספת לילדים לאחר הקטיפה עצמו, אולם הפעם במסגרת ההקפדה על ההנחיות הסתפקנו בהליכה רגלית חזרה לאשדות. מזג האוויר והרצון של כולם לחוויה מחוץ לבתי הילדים איפשרו לנו להינות מפעילות נהדרת, שגם תרומה ערכית בצידה.

בעוד פחות מחודש אנחנו צפויים לחגוג את חנוכה יחד עם כל עם ישראל. למרבה הצער, השנה לא נוכל לקיים את הפעילות המסורתית של אירוח הקהילה בבתי הילדים. כרגע אנחנו נערכים לקיים שתי פעילויות מרכזיות -

ביום ו' האחרון יצאו החבריה לחקור את ראשית ימיה של אשדות יעקב.

הם נפגשו באתר 'גשר הישנה', הוא מקום היווסדו של הקיבוץ עם אילן בן-נון, שסיפר ותיאר לחבריה ולהוריהם את ימי ראשיתה של אשדות. משם נסעו כולם לתצפית מיכלי להשקיף על מפעל החשמל של נהריים ולספוג עוד פיסה של היסטוריה מקומית וארצית מעברה של אשדות יעקב. תודה גדולה לאילן ולצוות המדריכים על הארגון של הפעילויות השונות וזאת חרף הקשיים האובייקטיביים ואילוטי השעה.

מזה כשלושה שבועות מחלקת ספורט של המועצה האיזורית עמק הירדן מקיימת ביישוב פעילויות הפגה ספורטיביות. מיטב המאמנים, חלקם אף בני אשדות (רז ויותם האלופים) מגיעים מדי שבוע למגרש הכדורסל ומעבירים לילדים בשכבות השונות אימוני ספורט במגוון שלם של תחומים.

בחינוך החברתי - המשך... דרך אבנר - שידרוג

בהוקרה גדולה לשאול אלתר ולתרומתו לילוגי משך השנים, וכחלק מהמחוייבות והרצון שלנו לתרום לקהילת אשדות יעקב, חברת ילוגי לקחה על עצמה, את השיפוץ ואת השימור של דרך אבנר.

בליווי אוֹרֶן וצוות המטעים מתבצעות בפינה עבודות ניקוי, גיזום, עישוב, ריסוס וטיפול בהשקיה. הטיפול יימשך בשנה הקרובה ואנו תקווה כי חברי הקבוץ, הקהילה ואורחים נוספים ימשיכו להנות מהמקום הקסום והחשוב הזה.

בואו לבקר! שימרו על נקיון האתר!
בריאות ואופטימיות לכולנו
נורית נחום, יו"ר לוג.

הפעילות הראשונה תתקיים בהובלת חברת הנעורים ותוכוון לקהילה כולה – פרטים בהמשך.

הפעילות השנייה תקיים ביום ב', 14/12 ובמסגרתה נקיים יום טיול תנועתי לשכבות ד-ו', מירוץ לפיד לשכבה ז' (בהובלה ואימון של אילן אליהו) ולסיום היום טקס אש משותף לכלל השכבות.

על פי המידע העדכני, נכון לכתובת שורות אלו, בשבוע הבא צפויות שכבות ה-ו' לחזור ללימודים פיזיים בביה"ס מול גלעד. ככל שאלו יהיו פני הדברים, אנו נשוב ונפעיל את בית כולל צפצפה בצורה מלאה בכדי לתת מענה משלים ומתאים לילדי שכבות אלו.

אני מאחל לכולנו שנמשיך להיות ירוקים, ולא מקנאה ושהגשם, שכבר החל לתת סימנים ראשונים, ישוב למחזורתינו בעוצמה ובכמות גדולה.

אמנון אביגדור,

מנהל חינוך חברתי – אשדות יעקב

מעבדה ע"ש אורי שיפר ז"ל

אורי תמיד אמר, אדם שחושב ומוצא פתרונות מחוץ לזמן העבודה, הוא אדם שזכה לאהוב את מה שהוא עושה.

אורי היה בעל ידע רב בתחום והתיעצו עימו הרבה בעלי מקצוע חיצוניים.

אנקדוטה קצרה: לאחר כ 3 שנים בעבודתי בלוג נשלחתי לבדי לתערוכה בתחום שנערכה בחברת "ארטא" בראשון לציון. בתערוכה נכח קהל רב ובמהלכה הקשבנו להרצאה מקצועית בתחום ממרצה שהגיע מגרמניה יחד עם נציג של "ארטא". אחד מהנוכחים שאל שאלה מקצועית שאליה הצטרפו עוד אנשים מהקהל. המרצה הגרמני ונציג "ארטא" לא ידעו לתת מענה לשאלה. אני הייתי מעט נבוך כי התשובה לשאלתם הייתה אחד הנושאים הראשוניים והבסיסיים שלמדתי מאורי. בו במקום התקשרתי לאורי ושאלתי האם אני יכול להסביר ולתת לקהל פתרון לשאלתם, וכמובן שנעניתי בחיוב. עליתי לבמה ונתתי הרצאה קצרה בנושא. המרצה והקהל מאוד התלהבו.

אורי השריש בי את אהבתי לאשדות ולילוג, ילוג יזה הבית!

הנהלת ילוג ואני חשבנו לנכון להנציח את פועלו של אורי במחלקת ההדפסה על ידי קריאת מעבדת ההדפסה על שמו.

אסכם בנימה אישית, שאם הרחקתי ראות, זה רק מפני שעמדתי על כתפיו של ענק.

אייל פרידר

מנהל מחלקת ההדפסה

Pharma
Primary
Packaging

ביום חמישי 12.11.2020 התקיים בילוג טקס צנוע בו נחנכה "מעבדת מחלקת ההדפסה על שם אורי שיפר ז"ל. הטקס היה מצומצם, ברוח הקורונה - ייצוג של הנהלת לוג, עובדי מחלקת ההדפסה הנוכחיים, משפחה וחברות טובות של אורי ואתיקה.

אייל פרידר, שאותו אורי קלט וגידל במחלקת ההדפסה, אימץ את דפוסי העבודה של אורי וכמנהל הנוכחי של מחלקת ההדפסה, חש זכות לזכור ולהזכיר את אורי בצניעות - שלט ותמונה.

להלן דברים שנאמרו בטקס על ידי אייל:

מעבדת מחלקת ההדפסה על שם אורי שיפר ז"ל

אורי מדור המייסדים של מפעל לוג, עבד כ - 40 שנה במחלקת ההדפסה.

החל עבודתו במחלקת ההדפסה בשנת 1975 ובהמשך ניהל את המחלקה עד שנת 2013.

בהגיעו לפנסיה אורי המשיך לעבוד במשרה חלקית כאוטוריטה ויועץ מקצועי עד שנת 2016

אני זכיתי שיהיו לי הרבה שעות אורי.

לאורי היה חשוב שאהיה יצירתי במחשבותיי ובפתרונות שאני נותן.

לדברי אורי רוב הפתרונות לבעיות רציניות צצות מחוץ לשעות העבודה, שאתה חושב במקלחת או בטיול טבע בשבת...

ארכיון אשדות יעקב איחוד

צריף מחצלות

מקום מגורים העשוי מקנה סוף לחלוצים החדשים. המגורים בו היו אפשריים רק בקיץ.

(ה) צריף העליון

חלקה בהרים

ק'

קבוצת "אחדות"

הקבוצה שחבריה היו חברי "החלוץ" מלטביה ואוקראינה שעלו בשלהי העליה השלישית והתיישבו בגשר. 33 חברי הקבוצה וילד אחד (לייזר קרפ) הגיעו לגשר בספטמבר 1924

ואלה שמות חברי בקבוצה : זאב ואסתר קרפ, אברהם שחטר, ישראל מהרשק, משה לוריא, לאה בובשובר-לוזי, ברוך וזיניה גולדשמיד, אהובה וולרשטיין (לוריא), צבי דיין, עזריאל זאבי, מנחם יפה, מרדכי שוורץ, ברכה וורלינסקי, יהושע ווינגר, הדסה רוזנשטרייך (יוסקוביץ'), רחל דנציגר, גיסיה חיטין, דוד רודשטיין, ראובן רודשטיין, אהרן רודשטיין, חיים לייבוביץ', שמואל שחטר, אליעזר שו"ב, ישעיהו שו"ב, שמואל הורביץ

קבקים/קפקפים

סנדלי עץ לשימוש במקלחת המשותפת

קול-אור

ענף לתאורה והגברה שהוקם ב- 1987. עבדו בו בארי אופיר וגיל חורי

קומביין

לקציר התבואה שגידלו בפלחה. הקומביינים היו מתוצרת מסי-הריס מס' 26 ו 28

אנחנו ממשיכים עם מונחים מחיי אשדות והפעם האותיות עי-פ'. החברים מוזמנים להוסיף ערכים למילון.

תודה לאלתר ולחברים שליקטו את המילון. תודה לאירית גל שהקלידה אותו.

שבת שלום,
שאול ינאי

מילון אשדות – האות ע – פ'

צ'

צדקתם הבונים

השיר שאיתו היה נפתח טקס קבלת הבנים לחברות, עם עליית הדגלנים לבמה

צ'ובין

גל מלמוד

צול

מגרמנית, מידה של אינטש

צייץ

יהושע צימרמן

צמחוני

חברה/ה שלא אכלו בשר והיו מקבלים מנה מיוחדת בחדר האוכל

צמריה

לסריגת סוודרים. לחברים – אביבה ניב, לילדים – יהודית גת

ארכיון - המשך...

קונפייטור

כל כלי שלא יודעים את שמו

קונוקטומט

מחמם מזון במטבח שעבד על קיטור

קונוורט

משאית, נהגו בו יאיר רימון, גיקי גילדר, דיוויד שטינברג, ציון מנקי

קונסרבים

כל סוגי השימורים

קונפייטור

ראה גם מחרייקה

קופונים

לקניה בכלבו, ע"י חברת הילדים

קופת בית

קופה שהיתה במזכירות לשירות החברים הזקוקים למזומנים. שנים רבות מילא תפקיד זה לוריא שהיה נוסף לכך אחראי על הדאר והטלפון היחיד במשק, ועוד שנים רבות ברוך צפרייר.

קטיפ

גיוס לקטיפ אשכוליות בפרדס

קטפת

כלי חקלאי לקטיפת כותנה בדושן

קלופס

קציצה גדולה ממולאת בביצה

קלמן

כינויו של יאיר ברקאי

קנטרוביץ' ארגזים

קריאה של בוצרים בכרם לעוד ארגזים

"קפלן עומת בדרך" (במבטא ייקי)

דוד ברמן מודיע במבטא ייקי שהמשאית של קפלן (הנהג) עומדת בגלל תקלה

קצ'דרפה

קישקוש בלשונו של שולם חזן

קקמיקה

יידיש, למכונה או מכשיר פגומים

קרבונקל

פצע מוגלתי שהיה שכיח אצל ילדים קרבונקל

קרדינל

זן של ענבים בכרם

קרונית הספקה

שנעה על מסילה צרה בין האקונומיה לחדר הקירור שהיה בבית הקירור המרוחק

קרמיקאים

מקומיים כמובן, שמעון שניפר, אורי פלג, שולה גת

קרעכצען

להאנת, אבל ביידיש זה נשמע הרבה יותר דרמטי

מה עושים עם הנגריה?

באריכות על הקמת צריפים למגורים. כל עבודות העץ בבתי החמרה של גשר הישנה, דרך הבניינים הגדולים של משטרות הטאגרט, קסרקטיני חיל הספר העבר ירדני ועד מחנות הצבא הבריטים כולל משטרת טבריה, נעשו בנגריית אשדות, שהיתה יחידה בעמק הירדן והתמודדה מול היקפי עבודה עצומים ובלוחות זמנים כמעט בלתי אפשריים. על פי הדיווחים, הנגריה היתה לענף עם תמורה הכי גבוהה ליום עבודה במשק. לא המסגריה, לא החקלאות ואפילו לא בית חרושת 'אשד' בשיא כושרו ותפוקתו, יכלו להתחרות בה, נכתב ביומן.

מעבר להיותה יצרנית מקומית מרשימה, נטלה הנגריה חלק חשוב במשימות הגנה ובטחון למשל הקמת ישובי 'חומה ומגדל' בית יוסף וחמדיה. באישון לילה היו מעמיסים הנגרים את החומרים, ו עם אור ראשון הרכיבו מגדל שסביבו חומה. כשחברינו השתתפו בשלהי שנות השלושים במתיחת גדרות התיל של 'גדר הצפון', עסקה הנגריה בהקמת מגדלי השמירה שלאורך הגדר.

הלחץ בעבודה והצורך לעמוד בהתחייבויות מול הלקוחות (כולל באירביד ובגינין), הצריך עבודה במשמרות (כולל סופי שבוע), מה שעורר ויכוחים קבועים מול סידור עבודה, כאשר אנשי הנגריה מתחננים שלא להוציא את החברים הקבועים וכן לקבל הנחות בתורנויות, גיוסים ושאר מטלות ציבוריות.

עם השנים פחת היקף הפעילות החוצה, הפילוג יצר משבר פנימי עמוק ולמרות שצוות הנגרים הצטמצם המשקל הסגולי של ענף הנגריה נותר מרשים: שיפוץ בתים לעולים חדשים, בניית הבמה בבית קרפ, סידור מחסן הבגדים, הכשרת מועדון חברת הילדים, ארגזי הטלה ללול, ארגזי-חוץ על מרפסות ועוד.

באשדות יעקב, כך נכתב ביומן משנת-1964, מצויים בעלי מקצוע חשובים בנגרות, אך

סוף בעמוד הבא

מבנה הנגריה שגדלו כ-500 מ"ר עומד בשימונו זמן רב יחסית. שרהליה רוזנבלום היתה האחרונה שהפעילה את הנגריה מטעם אשדות ("אשדות עיצובים"). היא ניהלה את המקום משנת 2003 ועד 2008. אחר כך פעלה שם נגרית יוסי הנשר ואז, מפאת מצבו הפיזי של המבנה והצורך בהשקעות מסיביות כדי לקבל רישיון עסק, נסגרה פעילות הנגריה שהפכה למחסן הנטוש הגדול ביותר באשדות המכיל טונות רבות של ציוד שהולך ומתכלה. בראשית דרכה של עמית אורלנד כמנהלת עיסקית עלתה השאלה האם להשקיע במבנה הנטוש או להשטיח אותו, מפני שגם מבנה עומד מייצר הוצאות (ארנונה וכו'). נכון לרגעים אלה נותר המבנה על מקומו כאשר שיחי לנטנה ועצים עבי שורש הולכים וסוגרים עליו מכל הכיוונים, והבלוקים האדומים של קירותיו הדקים הולכים ומתרחקים בהתמדה זה מזה.

איך מתקדמים מכאן והלאה? זאת בדיוק השאלה.

הארכיון (בזכות מנהלו הדינמי **שאול ינאי**) מספק לנו הצצה נדירה אל מה שפעם היה אחד ממקומות העבודה והפרנסה הכי יוקרתיים באשדות. על ראשוני הנגרים בגשר (1933) נמנה **יעקב גלעד** (גולדרייך), שלימים נכדו, צור גלעד, נכנס לתגבר את הענף. בתקופת השיא של אותן שנים עברו שם 17 חברים ואפילו שתי חברות (**חנה זינגר ודוניה עוז**). בעקבות 'הלשנה' שהם בעלי מקצוע, נכנסו לעבוד בנגריית גשר (ואחר כך באשדות) **יוסף בוכשטיין ואליהו שימרון** שנוכח הנסיבות קיפלו את חלומותיהם על עבודה בשדה ונענו לצו השעה. דפי היומנים של שנות השלושים והארבעים מספרים

מה עושים עם הנגריה - סוף

חורף בא / רפאל ספורטה

חורף בא. הידד! הידד!
גשם סתיו קפץ, ירד
ממרום אלינו –
בא להחיותנו.

שלוליות על הדרכים
טיפי טיפות על העצים,
הגגות הבריקו,
השדות הוריקו.

האור והגשם / נתן אלטרמן

הרוח הניע ענפים
וניער מהם נטפי גשם
ובעוד הנטפים עפים
הם לכדו את האור ברשת.
ראה האור כי חצופים
הם וחיש נהפך לצבעי קשת
ובשבעה להבים שלופים
קם על ראש כל נטף כמו רשף.
לא הוא ולא הם מתעייפים
לחזור על כך בלי-סוף-חינם אין כסף,
אך הבריות אצים, לא עין מעיפים,
וכדי בזיון וקצף.

למעשה לא כולם עובדים במקצוע זה, אלא הם עסוקים מסיבה זו או אחרת, במקומות עבודה אחרים. עם זאת עלינו להעיר, שהצוות המצומצם (3 נגרים) של היום אינו בטוח ביציבותו להבא. אילו ניתן לנו לרכז את כל בעלי המקצוע שלנו בנגריה וגם להכין בנים במקצוע הנגרות, דבר שנעשה בזמן האחרון במשק השכן לנו, באפיקים, וכך נוכל לחדש ימיה של הנגריה כקדם.
בהמשך הפכה הנגריה בעיקר לנותנת שרות.

בשנותיה האחרונות של הנגריה לקח את מושכות הניהול נגר חובב בשם **זוסיא פלדמן** שהיה חבר אגד עד צאתו לגימלאות. זוסיא, על אף גילו המתקדם, גילה חריצות ויוזמה, רכש ציוד מתאים, והפך את הנגריה המיושנת למתועשת, בעיקר בתחום המטבחים, תוך שהוא מעסיק עימו מספר עובדים. כאשר מפאת גילו ומצבו הבריאותי, לא יכל עוד זוסיא לנהל ולעבוד גם יחד, הצטרפה אליו שרה'ליה רוזנבלום שניהלה ושיווקה את תחום המטבחים.

אז איך מתקדמים מכאן והלאה? להנהלת אשדות הפתרונים.

אבנרון

”נדידת העמים הגדולה”

אז התנועה איפא היא דו-סטריט-הסינים באים לאיחוד, הצעירים שלנו (בחלקם) נודדים צפונה.

”אני מבינה שהקהילה שלנו מצויה בתהליך התפרקות” אומרת א’ שעברה למאוחד לפני כשנה, ”ומה שחשוב מבחינתם זה לדאוג למבוגרים, ובמובן זה ההכנסה מהסינים משרתת אינטרס כלכלי של הקהילה. היא מציינת לטובה את דורית פרישקולניק, האחראית על השכרת הדירות במאוחד, שמתחשבת במצבם של הצעירים על רק משבר הקורונה, וגובה מאלה שלא חזרו עדיין לעבודה מחיר מופחת. ”אני לא חברת קיבוץ ועדיין לא תרמתי יותר מדי למקום שבו אני חיה” מוסיפה א’ ”ואין לי ספק שאם היתה מוצעת לי באיחוד דירה במחיר זהה למאוחד, הייתי נשארת”.

בית 52

על רקע המצהלות המלוות את קבלתם לחברות של בנינו ומשפחותיהם, שבקרוב יחלו את בניית בתי הקבע שלהם בשכונת התחמיץ, מעט צורם לגלות שחלק מבנינו הצעירים, שמצויים בתקופות ביניים שלאחר השרות הצבאי ועוד בטרם החליטו על עתידם, נאלצים לנוע 'צפונה' לשכור דירה בקיבוץ השכן. המרחק אפסי, טווח ירקה, ממש לא דרמה, ובכל זאת משהו פה לא מסתדר עד הסוף. עד שהחלו גשמי נובמבר והמשאיות דרסו את הדשא הצפוני כמעט לחלוטין, אפשר היה לראות אותם משחקים אחר הצהריים "פוציוולי" - הלהיט החדש של משחקי הכדור, יחד עם חבריהם במאוחד (כולל מספר בנות), מה שמרמז שהדשא של השכן (במקרה זה אשדות איחוד) ירוק יותר. בעגה המקומית הם מכונים "שבט הזקנים" על שום הזקן המפואר שמעטר את לחייהם. הגעת הסינים והמולדובים (דוברי רומנית שמוצאם מחבל מולדובה) העובדים בתחנת הכח ההידרו חשמלית שהולכת ונבנית במורדות כוכב הירדן, לאשדות איחוד, יצרה מצב חדש. החברה שמעסיקה את אותם עובדים ("סינו-הידרו") משלמת לאשדות איחוד מחיר כפול ממחירי שוק הדירות הקיבוצי, ולכן הגיוני במצב זה, שמצאי הדירות המקומי ילך ויקטן, משום שכל דירה שמתפנה 'מזמינה' אליה עוד ועוד עובדים זרים, בעוד צעירינו (על פי עדותם) חשים לפתע כמו זרים בסביבתם הטבעית ומתחילים לחפש פתרונות יצירתיים, והכי קרוב זה בדשא (הצהוב) של השכן במאוחד.

איור: מתי עמלי

נדידת העמים הגדולה - סוף

יוצאת מן הכלל במובן זה היא אודי כהן (המלאך) שאחראית על גיבוש הצעירים ועושה את עבודתה מכל הלב. שי עובד היום כאיש תחזוקה בפארק אדיסון שהולך ומתפתח בהדרגה.

אז לסיכום, אין פה דרמה מיוחדת, כמו שנרמז בתחילת הדברים, בטח ובטח לא 'בגידה', כפי שפעם נהגו לקרוא להגירה מסוג זה, אלא בחירה חופשית של חבריה צעירים שבודקים אופציות. באשר לדירות הצעירים, כולל סלע, מן הראוי שהנוגעים בדבר יעשו בדק בית לוודא שמערכות ההולכה והפליטה מתפקדות כמו שצריך.

אבנרון

מלך טוב!

לקייט ואילך אלתר אהודת הבן

לצטוי ורוד אלתר אהודת הנכד

מלך טוב לכל המשפחה!

ר' (26) חזר לפני מספר חודשים מלונדון הקפואה. גרתי אצל אמא מספר חודשים, הוא מתאר, במהלכם חיפשתי דירה משלי. פניתי לאלון אורבך האחראי על השכרת הדירות שהסביר לי שכרגע אין דירות פנויות למעט 'סלע'. מאחר שאני לא מחפש דירת סטודיו אלא משהו יותר גדול ומרווח, חיכיתי בסבלנות עד שהובהר לי סופית שאין דירות ובמצאי ולא צפוי שתהיינה בזמן הקרוב, ולכן בימים אלה אני עובר למבנה במאוחד, הנמצא מטרים ספורים מהאיחוד, בתוך שכונה שמאוכלסת בהרבה צעירים דוברי עברית, חלקם חברים שלי מהתיכון, כך שאני מרגיש בבית. ר' החל בימים אלה לעבוד בחברה המתקינה פאנלים סולאריים ברמת הגולן, יחד עם א. שגם הוא עבר לאחרונה להתגורר במאוחד.

שי שעבר בימים אלה למאוחד, גר קודם לכן בבית 52 באיחוד. הוא נשמע מרוצה מהבחירה לעבור לקיבוץ השכן: אני משלם קצת פחות עבור דירה מעט יותר גדולה ובמצב תחזוקה סביר (למעט הניראות שהיא בעייתית). בדירה שלי באיחוד, מתאר שי, היה ריח תמידי של ביוב וכל פניותי לנוגעים

בדבר, לא נשאו פרי. היתה תחושה כאילו מערכות המים והביוב הן מערכת הולכה אחת, הוא מסביר. השיא מבחינתי, אומר שי, היה כאשר שכני בחדר ממול נכנס לשרותים וצרכיו צפו אצלי במקלחת. דיווחתי על כך לגורמים הרלוונטים שניסו לטפל בבעיה (שנובעת כנראה משורשים של עץ) אך היא לא נפתרה עד היסוד. כנראה שלממסד באשדות איחוד לא באמת אכפת פה מהצעירים. היו מקרים של סירחון מהדוד, אומר שי שנבע מהעדר שימוש במים חמים לתקופה ממושכת, בעיקר נוגע הדבר לחיילים המגיעים לעתים רחוקות יחסית. כשפנינו בנושא למימסד, ביקשו שנרוקן את הדוד מהמים שהצטברו בו וגרמו לסירחון, זאת בשעה שהמים המתרוקנים הם על חשבוננו. (אלי פאר: מדובר בכמה עשרות ליטרים של מים שערכם הכספי שולי ביותר).

יד הכורת – יד הכותב

תחת הכותרת **יד הכורת** [עלון 1554
30.10.20] כותב עורך העלון:

"המראה הנשקף בימים אלה של תחילת הסתיו בין בתיה של שכונת הפרחים רחוק מללבב. שמונה מתוך 11 עצי סיגלון שניטעו לפני למעלה משני עשורים על פי תכנית סדורה של אדריכל נוף נגזמו בקיץ הנוכחי (שהיה חם במיוחד) באופן שניתן להגדירו בצורה סלחנית "בלתי מקצועי" ובשפה קצת יותר מכבסת "כסאח"

מי שיסתכל היטב על עצי הסיגלון המדוברים יראה שאולי, נכון להיום, המראה אינו **מלבב** אבל הוא **מלבלב**. ענפי הסיגלון הערומים מלבלבים ותוך שנה ילך ויתמלא נופם. אז אני פונה אל **יד הכותב** ושואל: על פי איזו אמת מידה קבעת שהגיזום הוא בלתי מקצועי. אעדכן אותך שהגיזום נעשה על ידי כורת מקצועי, מוסמך ומנוסה מאד. כמו כן אני מבקש לתקן אותך שעל פי בדיקה אצל אדריכלי נוף הבנתי ששתילת סיגלונים באזור מגורים היא החלטה בלתי מקצועית, ואם היית קורא את מה שהבאת בהמשך הכתבה מתוך הוויקיפדיה היית מוצא שכתוב שם "העץ מתאים לשתילה בפארקים ובשדרות רחבות ידיים" כך שלא תמיד "יתכנית סדורה של אדריכל נוף" היא הדבר הנכון.

ועוד שואל הכותב, מי הם אותם דיירים שתלונותיהם הביאו לכריתה והאם הם מייצגים את כל תושבי השכונה? אני יכול לומר לך שיש לי את שמות הדיירים שהתלוננו על העצים, אצל קודמי בתפקיד ובמשך שלוש שנות כהונתי, חזרו והתחננו לטפל בנושא עם המילים: סיוט, אי אפשר להמשיך יותר, תמצא לי דירה אחרת. לא אתן כאן את השמות אזכיר רק את שמה של אוהבת אדם וטבע ידועה, חברתנו עמליה דיין שלפני הכריתה, כתבה בעלון מאמר בגנות הסיגלונים עם הסבר מפורט על הפגיעה שלהם באיכות החיים ואחרי

הכריתה כתבה תודה והודיה. והיו כמובן, תודות נוספות שהגיעו בעל פה. כמו כן לא אזכיר את השמות של שתי חברות שלא מדברות איתי מאז הכריתה היות והצוות לא הספיק לכרות את העצים הסמוכים לביתן.

אתה וודאי זוכר את הרעש שגרם גיזום דומה בעצי השילטית המסופקת (פלטפורם) בגינה שבין מוסך רכב אשדות למכבסה. אפשר לראות שהעצים האלו התמלאו עלווה וענפים וכבר נאלצנו לעשות להם גיזום נוסף עקב ענפים שלהם שנפלו על מכוניות. ואם היית קורא את מה שהבאת בהמשך הכתבה שלך מתוך הוויקיפדיה היית מוצא שכתוב שם על הסיגלונים: "העצים זקוקים ליד מעצבת ומכוונת כדי למנוע שבר ענפים ברוחות החורף החזקות. פתיחת חובו של העץ למעבר רוח, הסרת ענפים יבשים ודילול ענפים כבדים ימנעו נזק לעץ, לרכוש ולנפש" וזה מה שעשינו.

לסיכום נכתב שם *"דומה שהיד על הגרזן הייתה נמהרת מידי"* למיטב ידיעתי יד הכורת ירדה על העצים מתוך מחשבה תחילה ובמקצועיות. לעומת **יד הכותב** שמיהרה לגנות ללא בדיקה מעמיקה – חבל.

הכורת - **יונתן אלתר**

מזכיר (מיל')

עכבר הכפר בעיר הגדולה

פרק שני: בראשית

סוף הוא גם התחלה

ארבעים ותשע שנים (1969-2018) שנים מימשתי את אהבתי להדסה, ארבעים ושתיים מהן חיינו באשדות יעקב שם ילדנו וגידלנו את חמשת ילדינו. אחרי מותה של הדסה ניצתה האהבה לליאורה שהתאלמנה (דצמבר 2017) מאריאל וגרה במודיעין. חודשיים של הכרות טלפונית (לא ידעתי שאני יכול לדבר בטלפון כל כך הרבה) הביאה אותנו להיפגש ולגלות שאנחנו מאד מתאימים האחד אל השנייה והתאהבנו שזה אומר (למי ששכח), פרפרים בבטן, פרפורים בלב, ערגה, תשוקה, געגועים – אהבה. שנינו עובדים ואת אהבתנו מימשנו בסופי שבוע, סוף שבוע במודיעין, סוף שבוע באשדות. אחרי כשנה וחצי, בתאום עם סיום עבודתי כמזכיר הקיבוץ, הרגשנו שנכון יותר לאהבתנו ולנפשותינו, שאני אעבור לגור בביתה במודיעין. ואולי זה היה גם בגלל שאחרי שישים ותשע שנים באשדות הרגשתי כמו שכתב יעקב גלעד (הלחין שמוליק קראוס)

צר היה כל כך

הייתי אז מוכרח

לפרוש כנפיים ולעוף

אל מקום שבו

אולי כמו הר נבו

רואים רחוק רואים שקוף.

למרות שידעתי שאחרי החגים אני עובר לגור במודיעין. והייתי שלם עם זה, למרות שהרגשתי שזה טוב עבורי, מאתגר. מרגש, מרתק. הופתעתי.

פתאום הגיעו החגים, פתאום, צריך לעבור.

וואי!

באמת?

זה לא פשוט להיפרד משי, מיאיר, איתן ומתן, מאלון, מאחותי ומאחי, להיפרד מהגינה, מבית הקברות... פתאום מתגנב חשש מההליכה אל הלא נודע.

מתחיל לארוז. הבגדים במזוודה, כן אחת. ולארגזי פלסטיק קטנים שמצאתי ליד הכל-בו אני זורק כל מה שחופשי, כל מה שצריך

לקחת: נעליים, כלי רחצה, עציצים, אוכל מהמקרר, תמונה גדולה של הדסה, ספרים, ערמות ניירת למיון.

מקפל את המושבים האחוריים ברכב, מסדר את הארגזים, המזוודה, התיקים, כותב בווייז "מודיעין" ובלב רוטט, יוצא לדרך.

מהווטסאפים היומיים שאני מקבל מסיון רהב מאיר אני מבין שאנחנו בפרשת "בראשית", היא כותבת על התחלות חדשות ואני נפעם מהטיימנג הזה של ההתחלה שלי אל ההתחלה בקריאת התורה.

בראשית

הגעתי לבית של ליאורה שכבר שנה וחצי אני אורח בו, פעם בשבועיים לסוף שבוע. ועכשיו אני נהיה תושב קבע. בבית שליאורה חיה בו לבד שלוש שנים. אני צריך למצוא מקום לבגדים שלי, לנעליים, לכלי רחצה, למחשב, לניירת, לעציצים... באיטיות, בעדינות, בשיתוף פעולה, ועם הרבה אהבה הדדית, אני מסדר בגינה הקטנה מקום לעציצים, מפנה את שולחן הכתיבה מהמחשב השולחני שלה (היא לא ממש משתמשת בו), ומניח שם את הנייד שלי, מסדר את הספרים שלי במדפים שפינתה עבורי (זה לא היה קל), תולה תמונה של הדסה, ליד תמונה של אריאל, מה שמחזק את התחושה שאנחנו חיים ברביעייה, ליאורה ואריאל, אני והדסה. היא מפנה לי מגרות בשולחן הכתיבה בהן אני מסדר את כלי הכתיבה הרבים (אהבה נושנה), מסדר את מדפי כלי העבודה שלה (מקדחה, מברגה, כבל מאריך, מתאמים, חבלים, ברגים) שנערמו שם לאחר מות בעלה כדי לפנות בו מקום לחפצי.

הרב, פחות או יותר מאורגן אז מה עושים

עכשיו?

יש לי המון תכניות, אני מרגיש כמו בשירים של יעקב גלעד ויהודה פוליקר "אני רוצה גם" כי אני רוצה גם להשתתף בחפירות ארכאולוגיות (תשוקה וותיקה), גם להתנדב

המשך בעמוד הבא

עכבר הכפר בעיר הגדולה - המשך...

במקביל אני גם נכנס לאתרי חיפוש עבודה. יש המון הצעות, המון מקומות עבודה בכל הרמות. אף פעם לא הבנתי למה מדברים על אבטלה, אם הייתי במצב אחר, הייתי לוקח אחת מהן, אבל היום אני רוצה עבודה חלקית, עם מעט אחריות שיהיה גם זמן לדברים האחרים שאני רוצה לעשות ואת זה קצת יותר קשה למצוא.

בימים אלה אני נע בין קשר עם בני המשפחה הרחבה בכל הארץ לעדכון אילן המשפחה הגדול שלנו ב- MyHeritage, בגישוש סיפור חייו של אבא שלי, בניסיון לקרוא ספר, בביקור הנכדים שלי, ביקור נכדים שלה, הליכות יומיות, פילאטיס, בחיפוש מקום עבודה, בקשר עם מקום להתנדב, בקשר עם מקום לחפירות ארכאולוגיות, ולראשונה בחיי ראיתי סדרת טלוויזיה של 9 פרקים, "אמילי בפריז" - חמוד, עקרתי שן, חיפשנו (ומצאנו) רכב לליאורה, טיפלנו בבניית מחסן ושאר ענייני יום יום.

אז איך במודיעין?

ראשית, התברר לי שכאשר בית מלא אהבה, לא כל כך חשוב היכן הוא נמצא.

שנית, כפי שאפשר לקרוא, לא משעמם וגם יש הרבה עניין ואתגר.

"יותר מזה אנחנו לא צריכים".

יונתן אלתר

מודיעין־מפגשים־רעות

בהפגת **בדידות** לקשישים (לנפש), גם להצטרף לקהילה הרפורמית במודיעין (לרוח), גם לכתוב את סיפור החיים של אבא שלי (יש המון חומר כתוב), גם לסדר את אלבומי התמונות (הרופפים) שלי ושל משפחתי, גם ליצור ספרי "לופה", גם לסדר את התמונות שאינן באלבומים, גם לצפות בדיסקים ולהעביר למחשב, גם לעדכן את אילן המשפחה שיש לנו ב- MyHeritage עם 111,337 שמות ו- 2,908 תמונות, גם לעבוד עבודה חלקית ומהנה (תוספת לפנסיה הקטנה), גם לעשות ספורט: הליכה, שחייה, פילאטיס (לראשונה בחיי קניתי נעלי ספורט, מזרון יוגה ומשקפת לבריכה), גם להיות עם הנכדים (נס ציונה ותל אביב), גם לטייל בארץ, גם לשמוע הרצאות, גם להכין לבד (כמו ילדי), חומס, לבנה, עוגיות טחינה, גם לקרוא ספרים, וגם... כמעט שכחתי, לממש את אהבתי לליאורה, להיות ביחד.

גם וגם וגם בפנסיה שרק התחילה אני מרגיש כמו ילד בחנות צעצועים. אז איך מתחילים?

מצד אחד אני מרגיש כמו מאיר אריאל בשירו "נשל הנחש"

"...

צולל חופשי ללא מצנח,

לכל הכיוונים נפתח,

והתשוקה לכל כיוון אותי הורסת,

כך שבינתיים אני נח,

כך כמו שאני מונח

כשהתאוצה שמעלי שוב ושוב דורסת

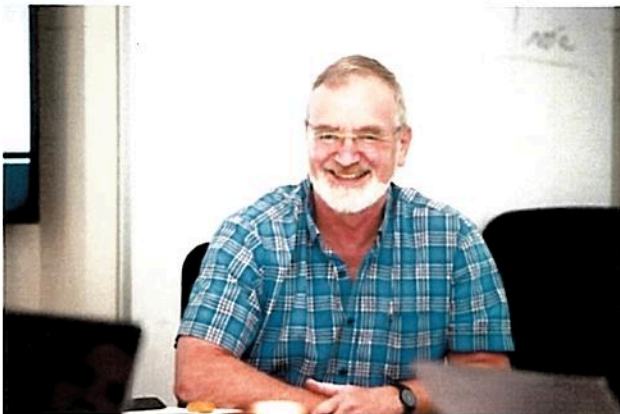
"....

מצד שני זה, לא מתאים לי, נכנס לאינטרנט לחפש היכן אפשר להתנדב באתר העירייה כ- 50 עמותות שאפשר להתנדב בהן. אני מתחיל בבקשה להתנדב כסייע בגן ילדים, מקבל תשובה שבגלל הקורונה לא מקבלים עכשיו מתנדבים לגנים, פונה לתכנית **נפגשים**, תוכנית שמטרתה ללוות בהתנדבות אנשים הזקוקים לחברה, במידע כתוב: מדובר על התנדבות בבית הקשיש בה ניתן לארח חברה בשיחה, קריאה משותפת, משחק משותף, עיסוק בתחביב 'צפייה משותפת בטלוויזיה, בילוי בבית קפה וכדומה. מחכה לאיש.

'צמח תערובות': הבטיחות מעל הכל!

תקופת הנדידה", אומר בראון, "ולכן סביר להניח שאירועי שפעת העופות ילכו ויתמעטו, אך מן הראוי לזכור, כי אירועים כאלו מתרחשים כמעט בכל עונת נדידה ולכן כל הנוגעים בדבר: המגדלים, השירותים הווטרינריים ומכוני התערובת, למדו להתמודד עם המחלה על מנת להקטין ככל הניתן את הפגיעה בעופות אשר בלולים. השנה", הוא מדגיש, "שפעת העופות פגעה בלולי פטם והודו, וכן בלולים בהם התרנגולות מטילות ביצים לרבייה. ולמרות זאת", מרגיע בראון, "אין שום סיבה לדאגה לגבי רכישת עופות וביצים בחנויות. השירותים הווטרינריים מבצעים ניטור של הלולים ומשמידים מיידית את כל העופות הנגועים, כך ששום בעל חיים נגוע אינו יכול להגיע לשווקים. בלולים הנגועים כל העופות הפסולים מושמדים ולא מגיעים לידי מצב של צריכה ביתית. יתר על כן, כל הלולים הנמצאים במרחק של עד 10 ק"מ ממקום ההתפרצות, נמצאים תחת פיקוח ווטרינרי מוגבר ונאסר עליהם להעביר עופות או לשלוח עופות לשחיטה ללא אישור ווטרינרי מפורש שניתן לאחר בדיקה מדוקדקת של בריאות העופות".

אשר בראון: אין סיבה לדאגה

בראון מציין עוד, כי לא ידוע בישראל על מקרים של הדבקת בני אדם בשפעת העופות. המצב בשליטה ובפיקוח של משרד החקלאות.

אבנרון

במפעל 'צמח תערובות' בעמק הירדן, המייצר מזון מובחר לעופות בלולים, לא לוקחים סיכונים ומתייחסים במלוא הרצינות לנושא שפעת העופות. הנהגים מתמגנים בחליפות חד פעמיות והמשאיות הכבדות עוברות חיטוי בכניסה וביציאה מהמפעל. החיטוי מקיף את כלל המשאית כולל הגלגלים. כל זאת במטרה למנוע העברת והתפשטות הנגיף ולמגר אותו.

אשר בראון (מרום גולן) סמנכ"ל התזונה במפעל הוותיק המספק מזון מובחר לענף הפטם, מסביר שכמו בכל מחלה נגיפית, אנו מנסים למנוע התפשטות המחלה ולכן 'בצמח תערובות' שמים דגש גבוה על הבטיחות הביולוגית במסגרתה עוברות המשאיות חיטוי הן בכניסה והן ביציאה מהמפעל, וזאת במטרה למנוע, ולו סיכוי קלוש, של העברת הנגיף מלול ללול. מסלולי המשאיות, מדגיש בראון, מתוכננים בקפידה, כאשר המערך הלוגיסטי כולו מתגייס לטובת הבטיחות. יתרה מזו, הנהגים מתמגנים בהגעה לכל לול הנמצא ברדיוס של עשרה ק"מ מהמשקים. בהם קיים חשש לתחלואה. מיגון נהגי המשאיות כולל לבישת סרבליים, כפפות וערדליים חד-פעמיים. עם סיום העבודה הפריטים הללו מושלכים במקום ולא יוצאים מתחומי הלול.

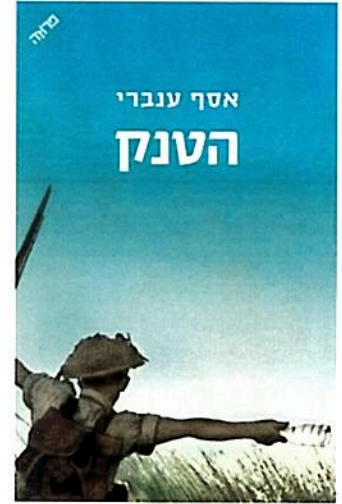
"עופות נודדים הם מראה מרהיב", מדגיש בראון את שעיינינו רואות, אך מסתבר, כי לעיתים קרובות הם גם נשאים של הנגיף, ועיקר העברת המחלה לישראל מתבצעת על ידי עופות בר נודדים. "אנו נמצאים בסוף

מומלץ לקרוא

אלא סיפור : סיפור שיש בו עובדות והשערות, המצאה ותייעוד, מאווי לב וסיוטי לילה, קומדיה וטרגדיה והכל כתוב ביד חכמה, חסכנית ומדייקת מאד..."

ואם גם הוא לא משכנע אתכם, קראו את נימוקי השופטים שהעניקו לו השנה את פרס עגנון לשנת תשפ"א. פרס המחולק מידי שנה לסופר בתחום הפרוזה. מנימוקי השופטים: "ענברי עוסק בלב ליבו של האתוס הציוני-בקיבוץ ובמלחמה אבל מלאכתו היא מלאכה עדינה המאופיינת בריחוק ספרותי ייחודי, בעומק אינטלקטואלי והיסטורי ובפרישה של מגוון נקודות מבט..."

יונתן אלטר

אני לא קורא הרבה ספרים וכשאני קורא, זה ממש לאט. ויחד עם זה, ב 24 שעות של שפעת קלה (שהשאירה אותי במיטה), קראתי את "הטנק" של אסף ענברי. אהבתי, צחקתי, התעצבתי, נהנית, התמוגגתי, למדתי, החכמתי. "הטנק", הוא בעיני ספר חובה לאוהבי ארץ ישראל בכלל ולתושבי עמק הירדן בפרט. ספר מרתק על תקופות שונות בחיי המדינה עם התייחסות מיוחדת לעמק הירדן, קצת על הקמת הקיבוץ הראשון והרבה על העמק בתקופת מלחמת השחרור, המלחמה על צמח, הקרבות על דגניה, הסיפור של מסדה ושער הגולן והסיפור על שישה אנשים שטוענים שהם הכריעו את הטנק שעומד עד היום בכניסה לדגניה א. סיפור על אנשים אמיתיים, כל תושב העמק מכיר את חלקם או את כולם ואם הוא לא מכיר חשוב שיכיר את הסיפורים האלה המסופרים בצורת הכתיבה המיוחדת של אסף ענברי, בן אפיקים ותושב דגניה ב' שמחבר אותנו בצורה אמנותית ממחנות ההשמדה, לקיבוץ, מחבר בין מלחמות ישראל, למבצע אנטבה, לשחיתות בשרות הציבורי, טיפה פוליטיקה בקיצור, חיים. אסף ענברי הוא בעיני אומן של תיאורים אמיתיים בצורה רב שכבתית.

ומי שלא סומך עלי קיראו מה כתב עליו עמוס עוז:

"אין הרבה ספרים כאלה, בעצם, אין בכלל ספר כזה, לא רומן, לא ממואר, לא מחקר,

מזל טוב!

לאורית ודף מלמד

אנישואי הבת אופיר עם א'א

אחדה מלמד אנישואי

הנכדה!

מזל טוב למשפחה!

גלגולה של אנדרטה - עמליה

אותה ליצור בצורה מסוימת. לאחר שההצבעה הסתיימה בחיוב צצה הבעיה הידועה והמוכרת באשדות: "אין כסף!!!" היו שהציעו לפנות ל"סולל-בונה" (משלנו – הסתדרות וכו') שיעשו תוכנית חדשה שתהיה יותר זולה. לאחר זמן הגיעה התוכנית של "סולל בונה" שהוצגה באסיפה ושוב ישבנו בקלפי בחדר-האוכל ושוב היתה תוצאה חיובית ושוב שמענו את המשפט הידוע "אין כסף" כי גם זו תכנית יקרה מדי.

שאל שמרון ז"ל שהיה המזכיר, הבין מאוד ללבם של החברים הוותיקים ובאמת רצה להגשים סוף-סוף את רצונם לאנדרטה ולכן פנה אל האמן המקומי שלנו **אברהם מיק חזן** שהכין תוכנית יפה ונהדרת, כאשר ברקע קבוצה של חברים שלוחצת שהאנדרטה תוקם בשטח הסמוך לבית-העלמין, ולא כמו שסברו רוב חברי הועדה שמקומה של האנדרטה צריך להיות ע"י האנדרטה של המרגמה ושמות חללינו במלחמות ישראל. מתוך רצון לחסוך, האסיפה הצביעה בין השאר על מספר מוגבל של שמות של קרובי משפחה, מדרגה ראשונה בלבד.

ואכן ההצעה האחרונה, שהיתה זולה מכל ההצעות שקדמו לה, היא זו שיצאה אל הפועל. נוצקו 6 מסגרות ברזל שבתוכן יושבות זכוכיות גדולות שקופות שעליהן חרוטים שמות הנספים, כאשר מבעד לזכוכית השקופה רואים את הנוף הנהדר. והירמוך הזורם מתחתיה.

אולי מרוב שמחה שהאנדרטה מתגשמת סוף-סוף, לא לקחנו בחשבון שזכוכית זה דבר שביר מאוד, וזה לא נמצא בסלון ביתנו, אלא ממש בתוך בית הקברות, שם יש עצים גבוהים ומצלים שזה נהדר. אבל... בחורף כאשר יש סערות וענפים נשברים וכשהם נופלים, הם שוברים בנפילתם את הזכוכיות של האנדרטה וגם לא מעט עציצים ואפילו מצבה, אי-פה ואי-שם. באחד מביקורי בארכיון, ראיתי ששאל ינאי יושב ומנסה לראות ולבדוק בדיוק, איזה זכוכיות שוב נשברו כדי שיוכלו להתקין ולתקן מחדש.

סוף בעמוד הבא

אמא שלי אמרה לא פעם משפט כמו: "מי שאין לו כסף, צריך תמיד לזכור לקנות את הכי יקר והכי טוב".... משפט מוזר לכאורה, וההסבר הוא שכאשר אתה מתפתה לקנות את הדבר הנחוץ לך בזול, תצטרך להשקיע שוב ושוב בתיקונים ובסופו של דבר, זה יעלה יותר מאשר אילו היית קונה את היקר יותר. וכך הצליחה אמא שלי ז"ל בעזרת חושיה המחודדים לקנות מקרר חשמלי או ריהוט לבית שהיא רצתה, תוך שהיא מתווכחת עם אבא שלי שסבר שקונים רק כאשר יש ברשותך את הסכום הדרוש!

ועכשיו בקשר ל**כותרת**. בפעם האחרונה שהייתי בית-הקברות וראיתי את "האנדרטה לשואה", הייתי די מזועזעת, כי שוב היו הזכוכיות מנופצות!!!

ואז נזכרתי בכמה אסיפות, כמה דיבורים, כמה הצבעות בקלפי בחדר האוכל. (ואני ישבתי בכולן- כי היה אכפת לי מאוד-מאוד), עד שהגענו לתוצאה שהיתה נהדרת בזמנה, ואשר הרגיעה מעט את רוחם הסוערת של חברינו הוותיקים שעניין האנדרטה היה מאוד חשוב להם, כי הרי שם איבדו את רוב בני משפחתם, וכל מה שרצו, היה מקום אליו יוכלו להגיע ולספוד ליקיריהם.

אני אז עבדתי בארכיון וגם לי עניין השואה נגע מאוד מאוד, ולכן התנדבתי להיות בצוות שבראשו עמד דודו פונדק יחד עם משה מלמוד ואביבה ניב כנציגי החברים הוותיקים. נסענו לכמה קיבוצים כדי לראות איך הם הנציתו את הורי חבריהם ובעקבות זאת הבאנו הצעה למזכירות ואח"כ לאסיפה. האסיפה החליטה בחיוב. לאחר זמן הגיעה האדריכלית דליה מאירי עם הדגם הקטן שיצרה, כדי להציג את המחשבות שהביאו

גלגולה של אנדרטה - המשך...

נר נשמה חודש נובמבר

כ"ד חשון תש"ב	14.11.1941	פישל	פדלוצקי
ג' כסלו תשנ"ג	12.11.1942	גולדה	לייבוביץ
ה' חשון תשי"ב	4.11.1951	יצחק	ענבי
ט"ז כסלו תשי"ז	20.11.1956	זאב	קרפ
י"ח כסלו תשי"ז	22.11.1956	יחיאל	שוורץ
ב' כסלו תשכ"ז	15.11.1966	מיכל	לפקוביץ
ב' כסלו תשל"א	12.11.1969	אריה	ניב
י"ח כסלו תשל"ל	28.11.1969	טל	פלג
י"ט חשון תשל"א	18.11.1970	משה	ברקאי
ט' כסלו תשל"ב	27.11.1971	שמעון	וולודרסקי
י"ב כסלו תשל"ג	12.11.1972	משה	גור
כ"ז חשון תשמ"ג	8.11.1982	יעקב	זק
ח' כסלו תשמ"ג	24.11.1982	אורי	מלמוד
כ"ו חשון תשמ"ט	6.11.1988	אבישלום	שניפר
י"ח חשון תשנ"ו	10.11.1995	שמעון	וקנין
כ"ט חשון תשנ"ז	12.11.1996	ציפורה	בן-יהודה
ה' כסלו תשנ"ז	16.11.1996	איילה	שפירא
ט' כסלו תשנ"ט	28.11.1998	נחום	שיפר
ט"ו כסלו תשס"ב	30.11.2001	דוד	פרצ'ק
ד' כסלו תשס"ה	17.11.2004	צבי	פז
ו' כסלו תשע"ו	18.11.2015	שרה	קפלן
י"א חשון תשע"ז	12.11.2016	משה	אריאלי
ג' כסלו תשע"ט	11.11.2018	הדסה	אלתר
ד' כסלו תשע"ט	12.11.2018	ולרי	סולובר
כ"ח חשון תש"פ	26.11.2019	שרה	דומב

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר
ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

כאשר הגעתי לא מזמן לבית-הקברות וראיתי את 3 המסגרות מתוך 6 של האנדרטה מנופצות, זה ממש היה כואב ומרגיז, כי זו לא הפעם הראשונה שזה קורה, ועוד לפני שעזבתי את הארכיון, הספקתי לחזות בשבר כזה ולרוץ עם רשימת השמות כדי ששוב יחרטו ויתקינו את מה שנשבר. עכשיו שוב יש זכוכיות שבורות ומסגרות ריקות. מעניין שדווקא 3 המסגרות שנשברו הן של האיחוד, האם זו יד הגורל?

אני יודעת שהמצב קשה, ואפילו תרמתי לשיקום הקיר היפה של "בית-קרפ" עם הציור הנהדר של אריק קורן ז"ל. שרהליה בארי עסוקה בלהביא למודעות שלנו את שימור בית-התרבות ע"ש השלושה, שגם הוא עולה כסף, ועכשיו צריך שיקום גם לאנדרטת השואה. משהו אחר, יציב ובלתי שביר, שעשוי בטון מזוין ושלא כל ענף שנשבר בסופה ישבור ויציק.

אולי צריך שוב לפתוח את המגירה של אברהמיק חזן שהגה תוכנית נהדרת עוד לפני תכנית "המסגרות של הזכוכיות" ובאותה הזדמנות להעביר את האנדרטה החדשה שתקום לאזור המרגמה, מקום שבאמת יהיה יותר קרוב ונגיש. ומכיון שזה ממש בתוך הקבוץ, לא יוכלו להתעלם ממנה, ואת העצים בסביבה יגזמו לפני כל חורף. אני לא בטוחה שמוכרחים לעשות זאת בשותפות עם אשדות מאוחד. ניתן להוריד את המסגרות הריקות שלנו ולהשאיר את המסגרות השלמות שלהם במקומם.

אין לי ספק שאם החברים הותיקים היו חיים היום, ודאי היו פונים שוב ושוב למזכירות כדי שאחת ולתמיד יוסדר ענין האנדרטה השברירית, אך הם אינם, ולכן אנחנו- נכדים/ות של אותם נספים בשואה - צריכים לזכור אותם ולעשות משהו בענין.

ואם יש לכם רעיונות אחרים, אולי הרבה יותר טובים, מה לעשות בנדון, אשמח לשמוע ואפילו להצטרף אליכם.

שתהיה לכולנו שבת טובה ונעימה וגשומה!

עמליה דיין בת-ארי

מי ומה באשדות

מזג האויר מהתל בנו. פעם קר, פעם חם, פעמים גשום, ולא תמיד יודעים מה ואיך ללבוש. העננות של לפנות ערב היא חגיגה לצלמים, נוכח שקיעות שמצטבעות בורוד, צהוב וכחלחל וערב שיורד עלינו בשעה מוקדמת, חושף רקיע זרוע כוכבים או עננים, תלוי מי זוהר יותר. וזה מזכיר לי שבשלוש לילה, שבין שלישי לרביעי, וזה כבר לא קשור למזג האויר, חלפו מעל ראשינו מטוסי שהרעישו עולמות ובדיעבד הסתבר שהיו בדרכם לתקיפה בסוריה.

בפאתי השכונה המערבית ניטע לאחרונה עץ צאלון עליו נקבע שלט קטן בצבע כחול המבשר שהעץ ניטע על שמה ולזכרה של **הדסה פרבר אלתר**. רעיה, אמא, סבתא מסורה אוהבת ואהובה מאד. יהי זכרה ברוך.

ההפגנות בצומת אשדות החלו בעקבות הסגר, כאשר נבצר מן המפגינים להגיע לכיכר צמח מחשש התקהלות. בינתיים בוטל הסגר, המפגינים הקנאיים חזרו לצמת, אך בצומת אשדות ממשיכים להתייצב מדי מוצ"ש כמה עשרות נושאי דגלים רובם ככולם וותיקות ומעט ותיקים, בניצוחה של ברוריה שרון התזזיתית, שעה שממערכת ההגברה, המחוברת למצבר של נועם שוחט, בוקעים צלילים נפלאים של ארץ ישראל היפה והבוטחת. לצערנו, בולטים בהעדרם אנשי ההרחבה, ואנחנו מזמינים אותכם להתייצב.

מי ומה - המשך...

עונת הנדידה בעיצומה, ואפשר לראות בימים אלה להקות גדולות של דיות החונות בשדה בו גידלו שום בשנה שעברה. האם משהו מריח השום של שנה שעברה נותר על פני הרגבים? קשה לדעת, אבל לדיות יש כנראה סיבות טובות לחנות דווקא שם. באויר ניתן לראות מעת לעת להקות של שקנאים, קורמורנים, חסידות שחורות ואפילו מגלנים. טבע במיטבו.

הבוקר התבשרנו על כך שהכדורסלן דני אבדיה נבחר בדראפט של ליגת האנ.בי.איי. במקום התשיעי לקבוצת וושינגטון. זה הישג אדיר לשחקן בן בן-ה-19 שכבר היום ממריא לארה"ב עם אימו שרון, שהיא ילידת בית זרע וכדורסלנית עבר בזכות עצמה. סבו של דני הוא זאב ארצי (זוביק) בן ה-83 חקלאי בעבר ובהווה, שגאה מאד בנכד המוכשר והאינטליגנטי שבכל הזדמנות קופץ לעמק לבקר את סבא.

אמת life!

על הכביש הגובל בשכונת התמרים נחצבו לאחרונה מספר שקעים עמוקים, באותם מקומות בהם הונחו בעבר כבלי תקשורת, צינורות מים והשד יודע מה עוד. הכוונה היתה טובה: לסדר אחת ולתמיד את השקעים שנפערים בכל חורף מחדש; אלא שאיש לא דאג לשלט את אותן מהמורות כדי להזהיר את הנהגים מפניהן, מה גם שהתיקון לא בוצע באותו יום, אלא מספר ימים אחר כך. אפשר היה לחסוך מהנהגים את עוגמת הנפש אילו מישהו טרח לסמן את המקומות המועדים לפורענות.

שבר הענן שירד ביום ראשון השבוע בשעת צהרים הפתיע רבים בעוצמתו, ובתוך דקות אחדות הפכו הדשאים לעיסה דביקה של מים ובוץ. עד כה ירדו בנובמבר כחמישים מ"מ ועוד היד נטויה. בקצב הזה, ולאור המפלס הגבוה של הכנרת, לא נופתע אם בתוך תקופה לא ארוכה ייפתח סכר דגניה.

עלון 1555: עריכה – אבנר רון, שער – ברכה פונדק, עימוד – אירית גל, צילום – אתי רון